

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **P. J. K. , G. R. S. i K. K.**

skazanych z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 czerwca 2020 r.,

wnoszków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 maja 2019 r. zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 24 kwietnia 2018 r. kasacje wnieśli m.in. obrońcy skazanych: P.J.K., G.R.S. i K. K. , w których zawarli wnioski o wstrzymanie wykonania orzeczenia (k. 4, 13 i 31 akt SN).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wnioski obrońców skazanych nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie należy przypomnieć, że wniesienie kasacji nie wzrusza prawomocności orzeczenia i nie wstrzymuje jego wykonania, gdyż zgodnie z art. 9 § 1 i 2 k.k.w., postępowanie wykonawcze wszczyna się niezwłocznie po uprawomocnieniu orzeczenia. Stąd wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku – w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. – może nastąpić tylko wtedy, gdy

przemawiają za tym okoliczności o charakterze wyjątkowym. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że jest to uzasadnione zwłaszcza wówczas, gdy przemawia za tym ranga i wysoki stopień prawdopodobieństwa zasadności wskazanych w kasacji zarzutów i towarzyszących im okoliczności (postanowienia Sądu Najwyższego z: 23 marca 1996 r., V KKN 11/96; z 30 września 1997 r., II KKN 329/97; z 25 marca 1998 r., II KKN 461/97). Z drugiej zaś strony, uwzględnienie wniosku złożonego w trybie art. 532 k.p.k. jest możliwe, gdy strona wykaże istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonanie, czy wykonywanie, w stosunku do skazanego orzeczonej kary, będzie rodzić dla niego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Możliwość skorzystania przez skazanego z instytucji unormowanej w art. 532 § 1 k.p.k. łączyć więc należy z okolicznościami związanymi z nietrafnością merytoryczną zaskarżonego, prawomocnego orzeczenia, nie zaś z okolicznościami związanymi ze stanem jego zdrowia, sytuacją rodzinną czy innymi społecznie uzasadnionymi względami (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1997 r., V KKN 47/97).

W świetle powyższego Sąd Najwyższy stwierdził, iż złożone w niniejszej sprawie wnioski o zastosowanie instytucji określonej w art. 532 § 1 k.p.k. albo nie zawierają tak doniosłych (o nadzwyczajnym charakterze) okoliczności, które jednoznacznie przemawiałyby za ich uwzględnieniem, albo – jak w przypadku wniosku obrońcy skazanego K. K. – nie zawiera on żadnego uzasadnienia, co czyni go nieskutecznym.

Zauważyć należy, że obrońca P. J. K. wniosek w tym przedmiocie uzasadnił przede wszystkim tym, że skazany „odbędzie niesłusznie wymierzoną mu karę przed kontrolą rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy”. Powtórzył to następnie jeden z obrońców G. R. S. , dodając, że „skazany jest jedynym żywicielem rodziny, dodatkowo w związku z wypadkiem przy pracy boryka się z problemami zdrowotnymi, a nadto w związku z chorobą matki jego trzyletniego dziecka musi w znacznej części przejmować obowiązki opieki nad dzieckiem”.

Przytoczone okoliczności nie należą jednak – jak wskazano wyżej – do podstaw uzasadniających nadzwyczajne wstrzymanie wykonania wyroku. Nie mają one na tyle doniosłego i nieodwracalnego charakteru, by samoistnie dowodzić potrzeby zastosowania wobec wyżej wymienionych skazanych, przepisu art. 532 §

1 k.p.k. Analiza okoliczności związanych z sytuacją rodzinną, czy stanem zdrowia skazanego G. R. S. może – co najwyżej – uzasadniać przekonanie o tym, że mogą one stanowić (i to też ewentualną) podstawę odroczenia, bądź przerwy w wykonywaniu kary (art. 150 i 153 k.k.w.). Pozostałe okoliczności, w sytuacji wymierzenia obu tym skazanym długotrwałych kar pozbawienia wolności, także nie przemawiają za wstrzymaniem wykonania wyroku. Również wstępny ogląd zarzutów podniesionych w kasacjach obrońców wymienionych skazanych nie prowadzi do wniosku, że uchylenie zaskarżonego wyroku jawi się, jako rozstrzygnięcie najbardziej prawdopodobne (dla porządku warto wspomnieć, że prokurator ocenił kasacje, jako oczywiście bezzasadne).

Nie przesądzając jednak ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż nie zachodzą w przedmiotowej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. i z tych względów orzekł jak na wstępie.